HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

JENNI FLETCHEROVÁ

Sladká Annabelle

Jenni Fletcherová

SLADKÁ ANNABELLE

Překlad

Ema Vojtěchová

Milá čtenářko,

opět za Vámi přicházím s příběhy, které se odehrávají na počátku devatenáctého století, v době, kdy Evropou zmítaly napoleonské války. Na území Anglie se sice nebojovalo, ale země se zapojila do bojů jak na moři, tak vysláním svých vojáků na pomoc spojencům. To se dotklo všech obyvatel, od těch nejchudších, až po ty nejvyšší vrstvy. Shodou okolností jsou mužští hrdinové obou příběhů námořními kapitány, kteří se zocelili právě v bojích s Napoleonem.

V první povídce Sladká Annabelle *je zkušený námořní kapitán Samuel Delaney nezadržitelně přitahován k obdivuhodně nezávislé a půvabné pekařce Anně. Anna však džentlmenům z řad šlechty nevěří…*

Druhá povídka, která je zároveň třetím dílem minisérie Svobodomyslné dámy, nese název Markýzovo pohodlné manželství. *Její hrdina, bývalý korzárský kapitán Ross, markýz Cranford hledá ženu, která by se stala náhradní matkou pro jeho půlročního synka. Markýz se domnívá, že svazek s praktickou Prudence, bude oboustranně výhodný, bezpečný, poklidný a pohodlný. Netuší, jaká překvapení ho v životě i manželství ještě čekají…*

Věřím, že si zpříjemníte dny právě četbou mých příběhů.

S láskou
Váš Harlequin

Jenni Fletcherová

SLADKÁ ANNABELLE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
An Unconventional Countess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2020 by Jenni Fletcher
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9560-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9561-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9562-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Bath, červen 1806

„Belle z Bathu, cukrovinky nejvyšší kvality," četl kapitán Samuel Delaney slova na dřevěném obchodním štítu hned vedle žlutobílé pruhované látkové markýzy. Otočil se ke svému příteli. „Je to obchod se sušenkami."

„Není to jen tak obyčejný obchod se sušenkami," odpověděl ctihodný pán Ralph Hoxley a poklepal si prstem na stranu nosu. „Tady vyrábějí nejlepší a nejjemnější sušenky v celé Británii."

„Nejjemnější…?" Samuel se rychle rozhlédl, ujistil se, že kolem není nikdo, kdo by je mohl vidět a nepříliš vybíravě uhodil svého přítele pěstí do ramene. „Ralphe, možná už nepatříme mezi nejmladší, ale trávit odpoledne pochutnáváním si na sušenkách ještě pořád kategoricky odmítám."

„Au!" Jeho společník si opatrně třel rameno. „Nemusíš na mě hned útočit. Zdejší sušenky jsou samozřejmě vynikající, ale proto tady nejsme."

„Proč tedy?"

„To uvidíš za chvíli. A teď už si přestaň stěžovat a pojď se podívat."

Samuel se rozhlédl kolem sebe a v duchu si říkal,

jestli by nebylo nejlepší se jednoduše otočit a odejít pryč. Ulice Swainswick Crescent nebyla tak honosná jako ulice v oblíbených módních čtvrtích, přesto však domy kolem postavené ze stejného medově zbarveného pískovce jako domy v lepších čtvrtích měly jisté kouzlo. Od domu na náměstí, který si pronajali jeho prarodiče, to sem bylo necelých pět minut pěšky, ale na druhou stranu se nudil a byl docela zvědavý. Zhluboka si povzdechl, počkal, až projede kočár a potom přešel na druhou stranu ulice. Pobaveně při tom sledoval, jak se ho jeho přítel drží na dosah ruky. Došli k výloze obchodu.

„Tady!“ Ralph ukázal vítězoslavně skrz sklo. „Jen se podívej a řekni mně, jestli to není ta nejúchvatnější bytost, jakou jsi kdy viděl.“

Bytost? Samuel obrátil oči v sloup. Mohlo mu dojít, že jeho nezvladatelný přítel bude takové nadšení projevovat jedině kvůli ženě. Nejspíše to bude další nevhodná osoba ženského pohlaví, ale když už je tady… Letmo pohlédl dovnitř a hned se musel pohledem vrátit a podívat se ještě jednou, tentokrát pořádně. Ralph měl výjimečně pravdu. Jejich vkus ohledně žen se obvykle diametrálně odlišoval, ale tentokrát musel uznat, že slovo úchvatná je to správné.

Žena za prodejním pultem byla střední postavy, štíhlá, ale ne příliš. Měla pěkně tvarovanou postavu a na hlavě záplavu tmavých kudrnatých vlasů, které jí neposedně vykukovaly z neuspořádaného uzle na temeni hlavy. Její zdánlivě divoký a neupravený vzhled jí dodával na přitažlivosti. Vypadala jako kdyby právě vstala z postele a tomu dojmu ještě napomáhala bílá zástěra s kanýry, která mu připomínala spodničku. Bohužel měla právě obličej sklopený dolů a soustředěně zavazovala stužku kolem vysoké

kulaté plechovky. Podle toho, co viděl, byly rysy jejího hranatého obličeje velice pohledné. Barvu očí nedokázal rozpoznat, ale odhadoval, že budou mít podobnou barvu jako její vlasy. Pocítil silné nutkání to zjistit. A hned nato pocítil ještě silnější nutkání shodit Ralpha z chodníku za to, že si jí všiml jako první.

„Není to ta nejpůvabnější dívka, jakou jsi kdy viděl? Úplně k nakousnutí." Pokud se Samuel nemýlil, Ralph si zcela jistě olízl rty.

„Není špatná." Samuel odstoupil od výlohy a založil si ruce na hrudi. Na rozdíl od svého společníka rozhodně neměl v úmyslu dětinsky se rozplývat nad nějakou ženou na veřejnosti. Bez ohledu na to, jak moc krásná je. „To ale ani v nejmenším nevysvětluje, proč jsi mě sem táhl přes půl města. Přestože tvé úlovky samozřejmě obdivuji s radostí."

„Ona není můj úlovek, ještě ne. A bez tvé pomoci ani nikdy nebude."

„Opravdu?" Nadzvedl překvapeně obočí. Ta novinka ho povzbudila. Pokud se ji Ralphovi ještě nepodařilo svést, znamená to… Ne. Okamžitě musí s takovými myšlenkami přestat. Jeho život je už tak dost komplikovaný a nepotřebuje k tomu nějaké romantické zápletky. I když od chvíle, kdy před čtyřmi měsíci dorazil zpátky do Anglie, tak úchvatnou ženu neviděl. Možná ještě déle. Vlastně si nedokázal vzpomenout, jestli v něm vůbec někdy nějaká žena vzbudila takový zájem. „Ty přece obvykle nemáš problém s ženami hovořit sám."

„To ne," odfrkl si Ralph podrážděně. „Potřebuju ale, abys zabavil tu druhou."

„Kterou druhou?"

„Tu saň, která ten obchod vede. Je támhle…"

Ralph přitiskl nos na sklo a vzápětí pobouřeně odskočil. „Počkej, to je ta druhá! Tohle je ta saň!“

„Tahle?“ Samuel spustil paže podél boků a znovu se pořádně podíval. Žena s vlasy barvy kávy nevypadala zrovna jako dračice, určitě ne tak, aby si vysloužila znechucený tón, kterým o ní mluvil Ralph. Když ji však pozoroval, jak se svižně pohybuje po obchodě od jednoho zákazníka k druhému, musel uznat, že vypadá rázně a energicky. Vypadala sebejistě a schopně a takové vlastnosti Samuel u žen vždy považoval spíše za ctnosti než chyby. Ať se propadne, jestli mu teď nepřipadá ještě přitažlivější.

Chvíli ji sledoval, jak pracuje. Na stěně za prodejním pultem byly police až ke stropu zaplněné plechovými krabicemi různých velikostí a tvarů. Bylo tam také několik podnosů s volně naskládanými sušenkami. Police i pult byly vyrobené z tmavého dřeva, možná z dubu nebo buku, ale díky zářivým slunečním paprskům, které dovnitř proudily předními okny situovanými na jih, nepůsobil obchod ani trochu ponuře. Interiér obchodu naopak vypadal velice útulně a přímo vyzýval k tomu, aby člověk vstoupil. Samuel pocítil hlad. Sušenka by mu rozhodně přišla vhod.

„Já mluvím o té blondýnce,“ vrhl na něj Ralph pobouřený pohled.

„O jaké blondýnce?“

„Támhle o té!“

V tu chvíli se jako na pokyn vynořila zpoza pultu malá blonďatá hlava. Její majitelka dosud zjevně něco hledala za ním. Samuelovi to připadalo jako v maňáskovém divadle.

„To je ta, kvůli které jsem tě sem přivedl. Moje zlatá nymfa,“ rozplýval se opět Ralph. „Má stejně světlé oči jako ty.“

„Doufám, že tady ta podobnost končí.“ Samuel vrhl na svého přítele cynický pohled. „Vodu mám sice rád, ale nebyla by ze mě dobrá nymfa.“

„Není k nakousnutí, řekni?“

Samuel přimhouřil oči a pozorně se na dívku zahleděl. Právě podávala postaršímu džentlmenovi přes pult malý látkový uzlíček. Byla bezpochyby přitažlivá, ale nemohlo jí být o moc víc než osmnáct. Měla jemné rysy jako nějaká víla, štíhlý pas a lesklé blonďaté vlasy vyčesané nahoru do elegantního drdolu. Působila uhlazeným a zářivým dojmem, na rozdíl od své kolegyně, která vypadala poněkud neupraveně. Přesto Samuelův pohled neustále neodolatelně přitahovala právě ta neupravenost.

„Nu?“ Ralph do něj šťouchl prstem. „Co si myslíš?“

„O té nymfě? Vypadá mladě.“

„Není tak mladá. Je jí osmnáct.“

„Což víš, protože…?“

„Protože jsem se jí na to zeptal, když jsem tady byl naposledy.“ Ralph semkl pevně rty. „Potom mně ta saň řekla, že mně do toho nic není a odehnala mě pryč.“

„Musel jsi na ni udělat docela dojem.“

„Ehm, ehm,“ odkašlal si nesouhlasně Ralph. „Podle toho, jak kolem ní poletuje by jeden řekl, že je to její matka. Jako kdyby mně šlo jenom o jedno.“

„A nejde?“

„A ty zase mluvíš jako její otec!“ zatvářil se Ralph pobouřeně. „Cožpak si člověk nemůže ani trochu nezávazně zaflirtovat?“

„To záleží. Obzvláště na tom, jestli jde o takové nezávazné flirtování, jaké sis užíval minulý měsíc s komornou své matky?“

„Teď už s bývalou komornou. Proto se také nesmím vrátit do Londýna, vzpomínáš?“

„Přesně.“

Samuel ustoupil krok od výlohy a znovu si založil ruce na prsou. S Ralphem se přátelili už od školy, společně prožili spoustu mladických vylomenin, až do chvíle, kdy Samuel jednoho dne ze školy odešel a už se nikdy nevrátil. Následující roky jejich kroky vedly jiným směrem. Samuel vstoupil k námořnictvu a Ralph šel studovat na univerzitu a potom se věnoval společenskému životu. Přirozeně spolu ztratili kontakt a Samuel si znovu připomněl proč k tomu vlastně došlo. Nebylo to jenom proto, že on odešel bojovat s Napoleonem. Rád si o sobě myslel, že za posledních deset let dospěl, ale zdálo se, jeho starý přítel stále nemá příliš mnoho jiných zájmů kromě hazardních her, pití a žen. Kdyby nebyl v Bathu v tuto roční dobu takový klid, možná by jejich přátelství ani neobnovoval.

Potlačil povzdechnutí a v duchu si přál, aby býval přijal pozvání admirála Northcotta a strávil odpoledne na návštěvě u něj doma. Několik hodin strávených probíráním námořní taktiky a studiem námořních map s penzionovaným admirálem mu znělo mnohem lákavěji než vyhlídka na to, že bude Ralphovi pomáhat s dalším flirtem. Pokud tedy má v úmyslu pouze flirtovat…

Pozvání admirála Northcotta v něm ale dnes ráno vyvolalo melancholické pocity. Jako by nestačilo, že se mu stýská po jeho lodi. Ještě více ho trápilo pomyšlení na to, že poté, co před necelým rokem konečně dosáhl vysněné hodnosti kapitána, by jeho kariéra u námořnictva mohla skončit. Možná neměl nakonec tak brzo odkládat uniformu. Když ji má na sobě,

má alespoň pocit, že stále někam patří. Místo toho tady stojí na ulici uprostřed dalšího odpoledne bez cíle a je chycený v pasti mezi dvěma možnostmi pro budoucnost.

„Budeme muset počkat, až odejdou ti zákazníci," prohlásil Ralph a začal si upravovat vázanku a popotahovat krajkové manžety.

„Opravdu?" zamračil se Samuel, kterého slova jeho přítele vytrhla ze zamyšlení. „Nevzpomínám si, že jsem souhlasil, že ti pomůžu. Co přesně máš v úmyslu?"

„V úmyslu?" Ralphův pobouřený výraz působil až směšně. „Odkdy jsi tak staromódní?"

„Zhruba od té doby, kdy jsem se naučil, že činy s sebou nesou následky. A nebudu ti napomáhat v tom, abys to děvče zničil."

„Nemám v úmyslu nikoho ničit. Vždyť já se jenom dívám. Člověk se musí v Bathu nějak zabavit." Ralph vrhl chlípný pohled směrem dovnitř obchodu. „Takže ty teď rozptýlíš tu dračici a já získám pár minut na klidný rozhovor se svojí nymfou."

„A jak navrhuješ, abych ji rozptýlil? Obzvláště, jestli je tak strašlivá, jak říkáš?"

„Flirtuj s ní! Pokud si dobře vzpomínám, vždycky ti to docela šlo. Ačkoliv teď už nemluvíš téměř o ničem jiném než o tom, co děláš na lodi. Víš, kdybych já strávil většinu z posledních deseti let na moři, po návratu na pevninu bych asi netoužil po ničem jiném než po pořádném flirtu. Cožpak není v Bathu nějaká žena, která by tě zajímala?"

Samuel rychle pohlédl skrz výlohu. Jistě, jedna tady je a pomyšlení na to, že by ji mohl zkusit rozptýlit bylo vskutku velice lákavé.

„Prostě si řekni, že je to jenom další bitva. Představ

si třeba, že je…“ Ralph se zamyslel, „… připomeň mně, jak se jmenoval ten francouzský admirál, kterého jste rozdrtili?“

„Villeneuve.“

„Přesně tak. Představ si, že ona je Villeneuve a ty ji musíš zabavit, zatímco já zahájím útok jako admirál Nelson. Bude to přesně jako u Trafalgaru.“

Samuelovi zacukaly svaly ve tváři. Přirovnání k jeho bývalému veliteli se mu nelíbilo, a navíc měl silné podezření, že Nelson by jejich plán neschvaloval. Na druhou stranu, proč by se nemohl chvíli dívat? Stejně nemá nic na práci.

„Tak dobře,“ souhlasil nakonec. Narovnal ramena a připravil se k akci. Hryzání svědomí při tom ignoroval. „Za krále a za vlast…“

DRUHÁ KAPITOLA

„Už zase je tady.“ Anna Fortiniová počkala, dokud se nezavřely dveře za posledním zákazníkem a potom nespokojeně přimhouřila oči a zamračila se.

„Já vím.“ Její pomocnice Henrietta zvedla ruku k hlavě, upravila si dokonalý účes, ze kterého nevykukoval jediný neposlušný vlásek a několikrát koketně zamrkala. „To je tenhle týden už potřetí.“

„Možná bychom ho mohly přesvědčit, aby si tentokrát už konečně opravdu něco koupil,“ pronesla tiše Anna a odhrnula si z obličeje neposlušný pramen nepoddajných vlasů. Při tom přemýšlela, jestli by měla čas vynést nahoru do patra kbelík studené vody a vylít jeho obsah na obdivovatele za výlohou. Nakonec usoudila, že by to nestihla. Navíc si byla docela jistá, že v momentě, kdy by opustila místnost, by se otevřely dveře a ona neměla ani trochu v úmyslu nechat tady Henriettu samotnou.

Byla sice trochu v pokušení si namlouvat, že zvýšená popularita jejího obchodu mezi bathskými mladíky v poslední době je způsobená kvalitou a jedinečností jejího pekařského umění, byla ovšem natolik soudná, že dobře věděla, že za tím stojí spíše její nová, pohledná pomocnice. Neuběhl jediný den, aby nemusela z obchodu odhánět nějakého zamilovaně

vypadajícího nápadníka. Tenhle měl ale mnohem větší výdrž než jiní. Už jí začínal být na obtíž.

„Tentokrát je tady s ním ještě jeden džentlmen," zašeptala Henrietta a postavila se vedle své šéfové.

„Všimla jsem si. Bezpochyby další z tvých nápadníků, že?" poznamenala Anna.

„Já bych spíš řekla, že se dívá na vás. A docela dost upřeně," zachichotala se Henrietta. „Je velice pohledný. Kdopak to asi je?"

„Pokud je stejný jako jeho společník, potom nemám zájem. Vypadají jako džentlmeni."

„Vždycky to říkáte, jako kdyby to bylo něco špatného. Co máte proti džentlmenům?"

„Je toho dost! A tentokrát jim žádné sušenky zdarma nenabídnu. Vzorky jsou pro zákazníky, no tak, přestaň!" Anna se rychle ohlédla a popadla Henriettu za ruku, kterou začala oběma mladíkům mávat. „Neměla bys je povzbuzovat."

„Proč ne? Vždyť je to jenom legrace. Není na tom přece nic špatného, ne?"

„Záleží na tom, jakou legraci máte oba na mysli. Obávám se, že to každý vidíte trochu jinak. Upřímně, to jsi se ani trochu nepoučila z toho, co jsi zažila ve svém minulém zaměstnání?"

Henrietta se zatvářila tak ublíženě, že Anna svých slov okamžitě začala litovat. Její prodavačka přišla o místo v krejčovském obchodě poté, co si k ní majitelův syn vytvořil velice vášnivý, ale neopětovaný, vztah. Když přišla Henrietta žádat o místo pomocnice v Annině obchodě, ujišťovala ji, že neudělala nic, čím by ho jakkoliv povzbuzovala. Říkala, že byla možná naivní, když jeho pozornost ihned neodmítla, ale nechtěla být nezdvořilá… Nevyhnutelně to skončilo tak, že přišla o práci a nedostala doporučení.

„Omlouvám se," svraštila Anna obličej. „Tak jsem to nemyslela."

„Já vím." Jednou z Henriettiných nejlepších vlastností bylo, že dokázala rychle odpustit a zapomenout. „Já se omlouvám, že jsem mávala. Chtěla jsem být jenom přátelská. Snad si nemyslíte, že bych byla tak hloupá a zamilovala se do džentlmena?"

Anna sklopila oči a začala přerovnávat vzorky sušenek na podnose před sebou. Ano, přesně to si myslela. Myslela si, že vznešený džentlmen a několik okouzlujících poznámek by Henriettě dokázaly zamotat hlavu. Nechtěla to ale říct nahlas. Během několika měsíců si to děvče upřímně oblíbila. Určitě byla mnohem čilejší a příjemnější než paní Padgettová, její přísná a věčně nespokojená předchůdkyně. Na ni se do obchodu zákazníci dívat nechodili. Henrietta je pracovitá, pořád má dobrou náladu a nebýt její tendence nechat se okouzlit každým mužem, který jenom pohlédl jejím směrem, byla by to dokonalá zaměstnankyně. A muži se jejím směrem dívali hodně. Po pravdě řečeno, pro dívku tak pohlednou jako je Henrietta je samozřejmě velice těžké tomu jakkoliv zabránit. Anna jednom doufala, že jednou neprovede něco nepředloženého.

„Hlavně měj na paměti, že bez ohledu na to, jak počestně mohou vypadat, takoví džentlmeni nepovažují ženy jako jsme my za dámy." Znovu nenávistně pohlédla do výlohy. „A nechovají se k nám jako k dámám."

„Jak můžete být tak cynická?" mlaskla nespokojeně Henrietta. „Džentlmen je přece vždycky džentlmen."

„Ale většinou je to vlk v beránčím rouše," odsekla prudce Anna.

„Dobrý Bože, člověk by si myslel…“

Henrietta se kousla do rtu a nechala větu nedořečenou. V tu chvíli se totiž rozezněl zvonek nade dveřmi a oba muži vešli do obchodu.

„Možná bys mohla dokončit výlohu, Henrietto?“ rýpla Anna svou pomocnici nevybíravě do žeber. „Já se zatím budu věnovat zákazníkům.“ Zvedla bradu, oběma rukama se opřela o pult a na rtech vykouzlila zářivý a neupřímný úsměv. „Jak vám mohu pomoct, pánové?“

„Dobré odpoledne.“ První muž, ten otrava, malinko znejistěl v kroku a jak otáčel hlavu za Henriettou, padl mu do čela pramen vlnitých blonďatých vlasů. „Šli jsme s přítelem kolem a najednou jsme dostali neodolatelnou chuť na čokoládu.“

„Ach, to je ale škoda,“ povzdechla si přehnaně Anna. „My bohužel čokoládu neprodáváme. Kdybyste se nás během některé ze svých předešlých návštěv zeptal, co nabízíme, tak byste to věděl. My prodáváme sušenky, jenom sušenky. Možná byste raději měli zkusit podnik na…“

„Ale sušenky mám ještě raději!“ široce se usmál muž a odhalil dvě řady oslnivě bílých zubů. Určitě je to vlk. „Možná by nám vaše pohledná pomocnice mohla doporučit nějakou specialitu?“

„Já vám mohu doporučit –“

„Rád bych koupil jednu z těch velkých plechových krabic,“ skočil jí do řeči druhý muž. Jeho baryton měl pobavený tón a zněl jako rozkaz. „Jestli to není velký problém?“

Anna na něj zlostně pohlédla a v tu chvíli pocítila, jak se jí podivně zhoupl žaludek. Tolik se soustředila na muže, kterému přezdívala otrava, že si vůbec neprohlédla jeho společníka. Teď od něj ale nemohla

odtrhnout pohled. Henrietta měla pravdu. Přestože byla jeho tvář plná kontrastů, byl opravdu nezvykle pohledný. Měl husté, tmavě hnědé vlasy a světle šedomodré oči. Tak světlé, že připomínaly ledovec. Měl dobře stavěnou silnou postavu a poněkud drsný výraz, který se tak úplně nehodil k jeho dokonale střiženému fraku, pod kterým měl tmavě modrou vestičku a zářivě bílou košili. Obličej měl vyhublý a opálený, což bylo v březnu v Somersetu poněkud neobvyklé. Přestože vypadal mladistvě, jistě mu nemohlo být více než třicet, měl kolem očí spleť jemných vrásek, které se mu nakrabatily, když se usmál. Přesně jako teď. Anna cítila, jak jí hoří tváře a znovu se jí zhoupl žaludek.

„Problém?“ opakovala poslední slovo, které vyřkl a pokoušela se soustředit na to, co právě řekl. „Ovšemže ne. Kdyby to byl problém, potom bych dělala špatnou profesi, pane. Vydržte chvilku, donesu vám ji.“

Otočila se a začala stoupat po schůdcích opřených o police. Byla ráda, že mohla na chvíli odvrátit tvář a v duchu si hubovala. Jak mohla tak hloupě reagovat? A co to provádělo její tělo? Vždyť je to džentlmen! Je sice pohledný a má v sobě jistou nedžentlmenskou přitažlivost, je mnohem méně nafintěný než jeho přítel, působí rozvážně a vyrovnaně, ale pořád je to džentlmen. Cožpak před jemu podobnými Henriettu právě nevarovala? Kromě toho bylo naprosto jasné, jaká je jeho role. Má ji zabavit, odlákat její pozornost, zatímco jeho společník se bude pokoušel svádět její pomocnici. Nuže, jestli si myslí, že ji dokáže snadno obalamutit nebo okouzlit, potom se tedy velice mýlí!

Vzala do ruky nejbližší plechovku sušenek a začala

sestupovat po schůdcích dolů. Při tom se nenápadně podívala směrem k výloze. Přesně, jak předpokládala, Henrietta už byla zabraná v živém rozhovoru s prvním džentlmenem, který stál neslušně blízko k ní. To znamená, že si Anna musí pospíšit.

„Prosím." S poněkud hlasitým břinknutím položila hranatou krabici na pult. „Je v ní výběr našich sušenek, celkem šestnáct kusů, každý zvlášť zabalený v hedvábném papíru."

„Jenom šestnáct?" Zákazník se opřel předloktím o pult a pohlédl na plechovku, jako kdyby představovala nějaké složité dilema. „Smím se podívat dovnitř?"

„Jak si přejete." Anna sundala víko a jak se naklonila dopředu, najednou pocítila neodolatelnou nutnost uhladit si vlasy. Ne že by to k něčemu bylo, vždyť zkušenost ji už naučila, že silné nepoddajné prameny vlasů jí z drdolu stejně zase vyklouznou. Samozřejmě je jí úplně jedno, co si tento džentlmen myslí o jejích vlasech, i když teď stojí tak blízko, že musí dokonale vidět každý její divoký a nepoddajný pramen. Jeho příjemný, hluboký hlas ji však uváděl do rozpaků. Než si to stačila uvědomit, dala si jeden neposlušný pramen za ucho.

„Prosím." Rozbalila jeden balíček hedvábného papíru a odkryla kulatou sušenku smetanové barvy. Tiše čekala, až si ji prohlédne, ale za chvilku už to nevydržela a zeptala se: „Je něco v nepořádku?"

„Ani ne. Jenom ta plechovka asi vypadala zdálky větší." Několikrát si přejel rukou po bradě, jako kdyby přemýšlel. Anna si všimla, že má na bradě nenápadné strniště, další rys netypický pro džentlmena. Možná to ale je jenom tím, že už je pozdě odpoledne. Jeho strniště mělo stejně tmavě hnědou barvu jako

jeho vlasy a vypadalo měkčeji, než by čekala. Jistě by bylo příjemné je pohladit… Polekaně sebou trhla, zvedla hlavu a odhodlaně mu pohlédla do očí. V duchu se na sebe zlobila, že ji takový džentlmen dokázal tak vyvést z míry.

„Bohužel, větší krabice nevedeme."

„Ach, to je škoda." Položil ruku dlaní na pult těsně vedle ní, takže se jejich prsty téměř navzájem dotýkaly. Annu překvapilo, že kůže jeho rukou je hrubá a ošlehaná větrem. Přestože je to džentlmen, vypadá jako kdyby pracoval rukama. „Jsou pro jednu velice mimořádnou ženu a nerad bych vypadal jako neotesanec."

„Vskutku?" Odtáhla ruku a tváře jí zahořely. „Možná byste tedy měl zvážit koupi dvou plechovek? Nebo nějaký úplně jiný dárek?"

„Ale tyhle vypadají tak chutně." Nezdálo se, že by ho její jízlivost nějak odradila. „A ovšem, někdo by mohl říct, že kvalita je důležitější než kvantita. Obávám se však, že tato dáma je poněkud…" odmlčel se a ztišil hlas „… nenasytná a mlsná," dodal důvěrným tónem.

„Jsem si jistá, že by ji potěšilo, kdyby vás slyšela." Anna narovnala ramena. Cítila, že jí začíná docházet trpělivost. Jak se ten člověk opovažuje mluvit před ní před o mlsnosti, nenasytnosti a podobných věcech? Žádný džentlmen by před dámou takhle nikdy nemluvil! Nu, ona bude tedy stejně nevybíravá. „Nu, řekla bych, že některým lidem na velikosti záleží. Možná jste ji už někdy zklamal něčím malým?" rýpla si.

Dala si ruce v bok a zatvářila se vzdorovitě. Čekala, že teď se muž otočí a uraženě odpochoduje z obchodu pryč. Když se však místo toho na celé kolo rozesmál, jenom překvapeně zamrkala.

„Vezmu si tu plechovku.“ Narovnal se a v očích se mu pobaveně blýskalo. „A pokud bude mít dáma nějaké výhrady, prostě to budu muset snést. Jsou všechny sušenky uvnitř stejné?“

„Jenom tvarem.“ Anna rychle upravila hedvábný papír, ve kterém byly sušenky zabalené a přiklopila víko. Snažila se nevnímat, jak jí jeho smích rozechvíval celé tělo. Jako svěží vánek rozechvívá hladinu jezera. Opět cítila záchvěvy v břiše, poněkud níž než předtím a mnohem silnější. Vyvedlo ji to z míry. Kéž by odešel pryč! Potom by na něj mohla zapomenout a zaměřit pozornost zpátky na Henriettu. Místo toho si znepokojeně uvědomila, že touží po tom, aby opět zaslechla jeho smích… „Vyrábíme tři typy sušenek Belle. Vanilkové, skořicové a s růžovou vodou.“

„Takže vaše sušenky se jmenují Belle?“

„Přesně tak.“ Přisunula krabici přes pult k němu a vrhla na něj ostrý pohled. „Jste velice bystrý, pane.“

Přestože to byla urážka, znovu se zasmál. „Které jsou vaše oblíbené?“

„Žádné. Začala jsem péct, když mně bylo osm. Po šestnácti letech mohu upřímně říct, že jsem přestala být mlsná.“

„Ale kdybyste si měla vybrat svou oblíbenou? Abych ji mohl doporučit své přítelkyni.“

„Je to vaše přítelkyně.“ Anna nesouhlasně sevřela rty. „Pokud je tak výjimečná, potom bych očekávala, že byste měl její chutě znát lépe. Tady…“ Vzala do ruky talíř se vzorky. „Ochutnejte.“

„Děkuji.“ Vybral si nejtmavší sušenku a zakousl se do ní. Chvilku ji převaloval v ústech a nadzvedl obočí. „Skořicová? Je vynikající.“

„Říkáte to, jako kdyby vás to překvapilo.“ Také nadzvedla obočí.

„To ano. Sušenky obvykle v oblibě nemám, ale těchhle bych dokázal sníst kopec. Ty budou rozhodně moje oblíbené."

„Neochutnal jste ty ostatní."

„To nemusím." Rázně zaklepal prsty na pult. „Doporučím jí tyhle bez ohledu na následky."

„Následky?" neovládla svou zvědavost a zeptala se. „Myslíte, že to bude mít nějaké následky?"

„Ach, ano. Ta dáma je svým způsobem velice despotická."

„Ovšem."

„Ale také velice tolerantní." Vložil si do úst poslední kousek sušenky. „To na lidech obdivuji. Pokud člověk hned druhé odsuzuje, není to hezká vlastnost. Nemyslíte?"

„Myslím, že záleží na okolnostech. Je jistě rozdíl mezi tím někoho odsuzovat a mít vysoké nároky. Pokud to je tedy všechno, dělá to čtyři šilinky."

„Stužku byste neměla?"

„To bude ale dražší."

„Ona za to stojí."

„Jistě." Anna přimhouřila oči a sáhla pod pult pro ruličku modré stužky. Při tom si všimla, že Henriettin společník se dotkl jejího lokte. Hlasitě si odkašlala.

„To zní ošklivě," poznamenal pobaveným tónem její zákazník. „Možná byste si měla zajít k lékaři."

„Jsem v pořádku, nemusíte mít obavy." Přimhouřila oči ještě víc, až z nich měla jenom malé štěrbinky, kterými sotva viděla.

„To rád slyším. Jinak bych vám musel navrhnout návštěvu pramenů na kolonádě, a to není zrovna něco, co bych doporučoval."

„Vskutku? Co tedy děláte v Bathu, pane?" Prudce

odstřihla konec stuhy. „Cožpak právě teď nezačíná londýnská sezóna? Možná byste měl být tam a připravovat se na plesy a pikniky."

„Možná bych měl." Lehkovážně pokrčil rameny. „Co ale může člověk dělat, když ho k sobě povolá babička?"

„Vaše babička?" Anna přestala upravovat stužku a překvapeně na něj pohlédla.

„Moje výjimečná dáma, ano." Pobaveně nadzvedl koutky úst. „O kom jste si myslela, že mluvím?"

„Já…" Anna si odkašlala a v duchu se modlila, aby neměla tak horké a červené tváře. „Možná o své manželce?"

„Želbohu, ještě jsem nenašel ženu, která by byla ochotná mě snášet. Těžko se tomu věří, že?"

„Je to nepochopitelné." Dokončila úpravu stužky a snažila se nevnímat nevítané chvění, které v ní jeho slova vyvolala. „Prosím, tady máte svůj dárek. Doufám, že vaší babičce budou chutnat. Jsou čerstvě upečené dnes ráno."

„Pečete je sama?" Zdálo se, že s odchodem nijak nespěchá. Z kapsy kabátu vytáhl několik mincí.

„Dělám tady všechno. Je to můj obchod."

„Vy jste majitelka?" Mladík se zatvářil ohromeně.

„Ano."

„A pekařka?"

„A všechno ostatní." Hrdě nadzvedla bradu. „Dělám všechno, co je potřeba."

„Potom vám tedy skládám poklonu, paní…?"

„Slečna Fortiniová."

„Slečno Fortiniová," opakoval její jméno a při tom nespouštěl oči z jejího obličeje. Anna cítila, jak jí hoří tváře a nejraději by strčila hlavu do kbelíku se studenou vodou. „Máte také křestní jméno?"

„To snad má každý. To ale sděluji známým, ne zákazníkům," odsekla.

„Ach. V tom případě mně tedy bylo potěšením si vámi popovídat, slečno Fortiniová."

„Jistě." Naklonila hlavu a potom ji nápadně pootočila na stranu a znovu se zadívala na Henriettina společníka. „Nuže, zjistil jste, co jste potřeboval vědět, pane, nebo jste nás jenom přišel opět poctít svou přítomností?"

„Vlastně jsem zjistil, že nakonec nemám takový hlad," odpověděl otrava a otočil se k ní. Opět vycenil své bílé vlčí zuby. „Nicméně, pozval jsem vaši okouzlující pomocnici na procházku. Je přece tak nádherné odpoledne."

„To jistě ano," odpověděla Anna rychle, dřív, než mohla její okouzlující pomocnice cokoliv říct. „Bohužel, jak jste si možná všiml, my tady máme obchod. A naši zákazníci se neobslouží sami."

„Ale brzo zavíráme," vložila se do toho Henrietta. „Nemohly bychom pro jednou odejít o trochu dříve?"

„Musíme ještě uklidit." Anna vrhla na Henriettu varovný pohled.

„Potom bych tedy snad mohl počkat a doprovodit slečnu Henriettu domů?" navrhl otravný mladík. „Udělalo by mně to velkou radost."

„O tom nepochybuji," usmála se na něj upjatě Anna. Neochotně si musela přiznat, že ji převezl. Její zákazník si mezitím vzal plechovku se sušenkami a dal si ji pod ruku. Netvářil se ovšem tak vítězoslavně jako jeho přítel. Mezi obočím mu naopak vyvstala drobná vráska, jako kdyby byl s něčím nespokojený. Když se na ni před chvílí usmíval přes pult, tvářil se úplně jinak. Bezpochyby to byla jenom okouzlující maska a teď, když se jejich lest vydařila, odložil ji.

Pokud si ovšem myslí, že ta záležitost je u konce, velice se mýlí. Anna se jenom tak nevzdá!

„Víte co…?“ Obešla pult, přešla k nim a ochranitelsky objala Henriettu kolem ramen. „Když o tom tak přemýšlím, večerní procházka zní docela lákavě,“ říkala pomalu. „Zavřeme obchod, uklidíme tady a za půl hodiny se můžeme sejít v parku v Sydney Gardens. Tak budeme moct slečnu Gardinerovou doprovodit domů společně.“

TŘETÍ KAPITOLA

Samuel přecházel sem a tam po malebné pěšince mezi řadami vrb a jasanů a z celého srdce si při tom přál, aby býval nebyl doma, když ho jeho přítel to odpoledne navštívil. Přestože setkání s krásnou, nedůtklivou slečnou Fortiniovou bylo příjemné, teď ho kvůli tomu značně trápilo svědomí. Ať už mu život na pobřeží připadal jakkoliv jednotvárný, neměl s Ralphovým plánem souhlasit. Cítil, že jeho chování nebylo úplně čestné. Zachoval se jako bezohledný, zhýralý floutek, nebo ještě hůř jako svůj vlastní otec! Ta procházka mu také připadala jako kolosálně špatný nápad, ale už se nedalo nic dělat, je v tom také namočený. Přestože se mu to nelíbilo, už bylo pozdě odejít pryč.

„Hrome!“ zavolal na něj Ralph, který se pohodlně rozvaloval na lavičce. Obě paže měl natažené na opěradle, jako kdyby na celém světě neměl jednu jedinou starost. „Proč jsi tak špatně naložený?“

„Protože se mně ani trochu nelíbí, že jsem se nechal zatáhnout do tvých romantických pletek, proto!“ téměř vybuchl Samuel. „Celé to bylo tak nečestné. Říkal jsi, že ti jde jenom o malý neškodný flirt. O procházce v parku nepadlo ani slovo.“

„Nu, tomu tedy říkám nevděk. Zařídil jsem pro

nás vycházku se dvěma krásnými mladými dámami a ty si kvůli tomu ještě stěžuješ."

„Ještě před hodinou jsi o jedné z nich říkal, že je dračice."

„Ano, a to také je, ne?" zasmál se Ralph bez jediné známky studu. „Když jsem nabídl, že doprovodím Henriettu domů, měl jsem pocit, že začne šlehat plameny."

„Vždyť mě tady ani nepotřebuješ. Můžeš se s dračicí o to děvče hašteřit sám."

„To těžko. Pokud bych tady byl sám, potom se zajisté postaví mezi mě a Henriettu a já z ní nedostanu ani slovo, natož něco jiného. Na první pohled je jasné, že ona je ten typ, který nikomu jinému nepřeje, aby se bavil, jenom proto, že ona sama je stará panna."

„Neřekl bych, že je stará panna."

Ralph si opovržlivě odfrkl. „Pochybuji, že někdy v životě zažila nějaké vzrušení."

„Nech ji na pokoji."

„Proč? Líbí se ti snad?" Ralph si přehodil nohu přes nohu a zamyšleně se na Samuela podíval. „Nu, když se tak zamyslím, řekl bych, že je docela pohledná. Kdybych nebyl tak unešený svou nymfou, možná bych zvažoval zájem o ni. Koneckonců, její jméno je v Bathu dost známé. Byl by to docela úlovek."

Samuel se najednou prudce zastavil. Rozhodně by o slečně Fortiniové neřekl, že je docela pohledná. Spíš by možná volil výraz mimořádně krásná. Má porcelánově bílou pleť, tvrdohlavou bradu a oči tak tmavé a hluboké, že by se v nich muž dokázal jednoduše utopit. Vzhledem k jeho námořnickým zkušenostem to byla poněkud nebezpečná metafora. Její oči jsou tak tmavě hnědé, že jsou téměř černé a je mnohem chytřejší, než je Ralph ochotný připustit.